

Arrest

nr. 347 189 van 26 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. TRICHA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Bij schrijven van 30 oktober 2024 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 28 maart 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 25 februari 2026 verklaart de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Eveneens op 25 februari 2026 wordt beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit bevel wordt verzoeker ter kennis gebracht middels aangetekend schrijven van 27 februari 2026 op de door hem gekozen woonplaats.

1.5. Op 14 april 2026 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 23 april 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

1.7. De commissaris-generaal beslist op 7 mei 2026 dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Bij arrest met nr. 346 644 van 18 mei 2026 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Op 19 mei 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de heer, die verklaart te heten,
naam: [O.]
voornaam: [A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, alias:

Werd op 25/02/2026, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 14/04/2026 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort.

Op 23/04/2026 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2° en 4°, van de wet.

Op 07/05/2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing op 11/05/2026 een schorsend beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 18/05/2026 de beslissing van het CGVS.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 25/02/2026 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 25/02/2026 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 03/04/2026 werd de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van een aanvraag 9bis betekend aan betrokkene. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 14/04/2026.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde:

Dienaangaande wijst DVZ erop dat ze op 09.09.2025 een nota van de Veiligheid van de Staat (VSSE) heeft ontvangen waaruit blijkt dat betrokkene bekend staat om zijn strikte naleving van een salafistische vorm van de Islam. Betrokkene staat bij de VSSE gekend als een regelmatige bezoeker van één van de belangrijkste verspreiders en propagandisten van de salafistische vorm van de Islam in de Luikse regio in België en dit sinds 2024. Uit de nota van de VSSE blijkt eveneens dat hij assisteert bij het vrijdaggebed van deze propagandist, die bij het OCAD ingeschaald wordt met een dreiging niveau 2 als 'haatpropagandist' omwille van het verspreiden van de ideologie van het salafistische jihadisme. De VSSE besluit bijgevolg haar nota met de vaststelling dat betrokkene een salafistische ideologie aanhangt en dat hij op regelmatige basis een van de belangrijkste propagandisten in België bezoekt.

Bijgevolg hangt betrokkene een extremistische ideologie aan en staat het voor de VSSE vast dat betrokkene een risico vormt op het vlak van religieus extremisme. Op basis van het geheel van deze elementen is DVZ van oordeel dat er redelijkerwijs kan gesteld worden dat betrokkene een reëel, manifest en actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Betrokkene onderhoudt contacten met een van de belangrijkste verspreiders van de salafistische Islam, die bij het OCAD gekend is als haatpropagandist die een ideologie van salafistisch jihadisme verspreidt. De dreiging voor de nationale veiligheid die van betrokkene uitgaat is dan ook manifest en actueel.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 07/05/2026 werd door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing op 11/05/2026 een schorsend beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 18/05/2026 de beslissing van het CGVS.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verblijft met zijn minderjarige dochter en echtgenote in België. We wijzen er echter op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de nationale veiligheid/openbare orde te verzekeren. Gezien betrokkene volgens een nota van de Veiligheid van de Staat (VSSE) bekend staat om zijn strikte naleving van een salafistische vorm van de Islam en gekend is als een regelmatige bezoeker van één van de belangrijkste verspreiders en propagandisten van de salafistische vorm van de Islam in de Luikse regio in België en dit sinds 2024. Uit de nota van de VSSE blijkt eveneens dat hij assisteert bij het vrijdaggebed van deze propagandist, die bij het OCAD ingeschaald wordt met een dreiging niveau 2 als 'haatpropagandist' omwille van het verspreiden van de ideologie van het salafistische jihadisme. De VSSE besluit bijgevolg haar nota met de vaststelling dat betrokkene een salafistische ideologie aanhangt en dat hij op regelmatige basis een van de belangrijkste propagandisten in België bezoekt. Bijgevolg hangt betrokkene een extremistische ideologie aan en staat het voor de VSSE vast dat betrokkene een risico vormt op het vlak van religieus extremisme. Gelet op deze elementen worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid/openbare orde.

Vasthouding

[...].

1.9. Eveneens op 19 mei 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om verzoeker een inreisverbod voor tien jaar op te leggen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vrijheidsberoving wordt vastgesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in de mate dat deze is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De vordering is eveneens onontvankelijk voor zover verzoeker zich hiermee richt tegen de mededeling dat de terugkeerbeslissing van 25 februari 2026 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep immers zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “beslissing” of “bestuurshandeling” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten” (Parl. St. Kamer 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “[g]een maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “*Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*” voorziet in zijn eerste lid ten slotte dat “[b]ehoudens mits toestemming van betrokkene, [...] tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen [kan] worden uitgevoerd.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2026 niet langer is opgeschort nu het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker is afgewezen bij arrest van de Raad van 18 mei 2026 met nr. 346 644.

Verweerder doet niet meer dan verzoeker hierop te wijzen. Deze inlichting of mededeling kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor verzoeker. Immers is het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2026 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen. Het gaat m.a.w. enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “*de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen*” en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “*niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg*” (HvJ 15 februari 2016 (Grote Kamer), C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarnaast doet de Raad, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest). Hij licht dit middel toe als volgt:

“16. OVERWEGENDE DAT de verzoekende partij, in geval van tenuitvoerlegging van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, geen gelegenheid zou hebben om haar argumenten naar voren te brengen teneinde te trachten de nietigverklaring te verkrijgen van de besluiten die haar zijn betekend, te weten een bevel tot het verlaten van het grondgebied met een besluit tot terugleiding naar de grens.

17. Dat inderdaad, bij gebrek aan opschortende werking ten aanzien van een verwijderingsbesluit, altijd tot gedwongen tenuitvoerlegging kan worden overgegaan zonder dat de door verzoekster aangevoerde grieven worden onderzocht.

18. DAT dit uiteraard ondenkbaar is.

19. DAT dit niet zou kunnen gebeuren zonder de beginselen van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna „EVRM” genoemd) te schenden.

20. Overwegende dat, volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Verdrag in beginsel niet van toepassing is op verzoeken van vreemdelingen met betrekking tot hun verblijf, aangezien het „recht op een verblijfsvergunning” niet valt onder het begrip „burgerlijke rechten en verplichtingen” in de zin van dat artikel; dat bovendien, artikel 13 van het Verdrag geen zelfstandige reikwijdte heeft, kan het op zichzelf geen grond vormen voor een recht op een doeltreffende voorziening in beroep inzake verblijf.

21. DAT het in het onderhavige geval niet gaat om het verkrijgen van een verblijfsrecht, maar wel om het voorkomen van een uitzetting die afbreuk zou doen aan andere rechten van verzoekster, en met name aan haar recht op privé- en gezinsleven in BELGIË.

22. DAT, mocht uw raadsman van mening zijn dat er geen aanleiding is om artikel 6 van het EVRM toe te passen, moet toch worden vastgesteld dat er op zijn minst aanleiding is om artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna „het Handvest” genoemd) toe te passen, dat eveneens de beginselen uit de artikelen 6 en 13 van het EVRM ten uitvoer legt.

23. DAT artikel 51 van het Handvest de toepasselijkheid van de overige bepalingen van het Handvest onderwerpt aan het toepassingsgebied van het Europees recht en aan de naleving van het subsidiariteitsbeginsel.

24. DAT in casu het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als zodanig niet bestaat in het Belgische recht. Bijgevolg is de verwijzing naar het Europees recht logisch en noodzakelijk. Het subsidiariteitsbeginsel wordt aldus nageleefd.

25. DAT bovendien een verwijderingsmaatregel met name onderworpen is aan de voorafgaande toetsing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de twee aan de verzoeker betekende beslissingen.

26. DAT dit artikel in de wet is opgenomen bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

27. DAT dit artikel in de wet is opgenomen bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

28. OVERWEGENDE dat deze wet in artikel 2 bepaalt dat:

„Deze wet zet gedeeltelijk Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 tot vaststelling van gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, en de artikelen 23, § 4, c), i), 30 en 31 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedure voor de toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus in de lidstaten.”

29. DAT de maatregelen voorafgaand aan de verwijdering van vreemdelingen derhalve onderworpen zijn aan bepalingen die zijn omgezet uit het Europees recht.

30. DAT verwijderingsbesluiten, zoals bedoeld in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, inderdaad voortvloeien uit de omzetting van artikel 6, § 1, van Richtlijn 2008/115/EG (artikel 5 van de wet van 19 januari 2012).

31. DAT dit dus moet worden beschouwd als een toepassing van zowel het Belgische recht als het Europese recht.
32. DAT men dus binnen het toepassingsgebied van het Handvest valt, overeenkomstig artikel 51 daarvan.
33. DAT de tenuitvoerlegging van het verwijderingsbesluit bijgevolg een inbreuk zou vormen op het recht van verzoeker om zijn beroep op doeltreffende wijze te laten behandelen.
34. DAT bijgevolg de waarborgen met betrekking tot dit recht moeten worden toegepast, zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest, dat de beginselen en waarborgen van de artikelen 6 en 13 van het EVRM vastlegt.

[...] HET BESTAAN VAN EEN PRIVÉ- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER IN BELGIË

35. Gezien deze opmerkingen is het van belang rekening te houden met alle relevante elementen met betrekking tot het privé- en gezinsleven van de verzoeker in BELGIË, in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.
36. DAT erop wordt gewezen dat in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het privé- en gezinsleven wordt vastgesteld op basis van relevante feitelijke elementen (EHRM, *Paradiso en Campanelli* tegen Italië, 24 januari 2017, nr. 25358/12, § 140).
37. DAT de verzoeker in deze zaak een stabiele, daadwerkelijke en duurzame huwelijksrelatie onderhoudt met zijn echtgenote, mevrouw [M.K.], die sinds haar kindertijd legaal in België verblijft.
38. DAT deze relatie past in een bijzonder gestructureerd gezamenlijk levensproject, met inbegrip van een duurzame vestiging, een daadwerkelijk samenwonen en een gemeenschappelijk kind.
39. Dat in dit verband de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing tot onmiddellijk gevolg zou hebben dat het gezin van verzoeker, bestaande uit zijn Belgische partner en hun in België geboren kind, uit elkaar zou vallen.
40. Er zij aan herinnerd dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind betreft (artikel 3 van het IVRK, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Het verwijderen van de verzoeker in deze context zou er echter op neerkomen het kind te beroven van een dagelijkse relatie met zijn vader op een leeftijd waarop de aanwezigheid van de ouders bepalend is.
41. Afgezien van de louter geografische scheiding zou de uitzetting van de verzoeker leiden tot een concrete verstoring van het gezinsleven, hetgeen in strijd is met artikel 8 van het EVRM, en zou dit afbreuk doen aan zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte (artikel 13 van het EVRM), door hem van zijn raadsman te scheiden en de verdediging van zijn rechten voor de Belgische rechtbanken in gevaar te brengen.
42. Onder deze omstandigheden zou de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker ernstige en onherstelbare schade berokkenen, zowel op familiaal, juridisch als persoonlijk vlak, hetgeen de toekenning van de gevraagde opschortingsmaatregel rechtvaardigt.
43. Aangezien de emotionele en materiële afhankelijkheid tussen de partners vaststaat, heeft de echtgenote van verzoeker met name haar levensregeling hierop aangepast.
44. DAT de emotionele banden en het samenleven derhalve voldoende intens zijn om in aanmerking te komen voor de bescherming van het Verdrag.
45. DAT naast de vermelding van dit begrip in artikel 74/13 ook moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dit begrip beschouwt als een onderdeel van artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld EHRM, 30.06.2022, *Paparrigopoulos* tegen Griekenland, nr. 61657/16, §§35-43).
46. DAT de vaststelling dat de verzoeker, in geval van uitzetting naar Rusland, gedurende 10 jaar de toegang tot het grondgebied zal worden ontzegd, deze talrijke vaststellingen des te meer versterkt.
47. DAT de verzoeker in deze zaak heeft verklaard dat hij banden heeft met zijn familie, en met name met zijn kind, waarmee hij een duidelijk gezinsleven aantoont.
48. OVERWEGENDE DAT artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt dat:
"Kinderen mogen niet van hun ouders worden gescheiden, tenzij hun gezondheid of welzijn in gevaar is. Kinderen van gescheiden ouders moeten contact kunnen onderhouden met beide ouders." (onderstreping door verzoeker)
49. Dat artikel 18 van hetzelfde Verdrag verder bepaalt dat:
"Kinderen hebben het recht om, voor zover mogelijk, door hun ouder(s) te worden opgevoed. Regeringen moeten voorzieningen ter beschikking stellen die ouders ondersteunen, met name wanneer zij beiden werken." (onderstreping door verzoeker)
50. Dat met betrekking tot het IVRK en de toepasbaarheid ervan in het Belgische recht, de rechtsleer en de jurisprudentie het erover eens zijn dat een bepaling van het Verdrag waarin de termen "erkennen", "zich ertoe verbinden", "naleven", "waarborgen" en "garanderen" voorkomen, juridisch bindend is en rechtstreeks voor de Belgische rechter kan worden ingeroepen.
51. Dat uit de lezing van deze bepalingen duidelijk blijkt dat het in het belang van het kind is om te worden opgevoed door de verzoeker, de erkende vader van het kind.
52. Er zij aan herinnerd dat het belang van het kind in aanmerking moet worden genomen bij elke beslissing die het kind betreft, en met name bij een beslissing tot prenatale erkenning, zoals bepaald in de artikelen 330 en volgende van het oude Burgerlijk Wetboek.

53. Dat de tegenpartij hiermee onvoldoende rekening lijkt te hebben gehouden, terwijl elke verwijdering noodzakelijkerwijs het onderhouden van een privé- en gezinsleven zou belemmeren, temeer daar de verzoeker al meer dan drie jaar met zijn gezin op het grondgebied verblijft, zodat hij geen banden meer heeft met Rusland en het grootste deel van zijn sociale en emotionele banden zich in België bevindt

54. De jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft echter aan dat het loutere feit van het samenzijn een overweging vormt die inherent is aan artikel 8 van het EVRM en die BELGIË ertoe moet kunnen aanzetten maatregelen te nemen om de verzoekster en haar gezinsleden in staat te stellen samen een privé- en gezinsleven te leiden (Eur. Hof voor de Rechten van de Mens, 10.09.2019, Strand Lobben e.a. tegen Noorwegen, nr. 37283/13, §205).

55. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geldt immers het volgende:

„Wanneer een vreemdeling een gezin heeft in een bepaald land, kan de weigering om hem tot dat land toe te laten of het besluit om hem uit dat land uit te zetten of uit te leveren, de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg afbreuk doen aan de eerbiediging van zijn gezinsleven ” (zie EHRM, arrest MOUSTAQUIN/BELGIË van 18.02.1991, R.T.D.H., blz. 385, noot P. MARTENS).

56. DAT de Raad van State overigens van oordeel was dat „de verwijdering van het grondgebied, die de onderbreking inhoudt van de daadwerkelijke, hechte en harmonieuze sociale relaties die verzoekster sinds haar aankomst in BELGIË heeft opgebouwd, zowel met haar klasgenoten als met haar gastgezin, een maatregel is die onevenredig is aan het legitieme doel dat de tegenpartij nastreeft ” (Raad van State, 11.02.1999, Arrest nr. 78.711, RDE, nr. 102, 1999, blz. 40).

57. Dat eveneens is geoordeeld dat:

„Wanneer de vreemdeling familiale, persoonlijke en sociale banden heeft in het land waar hij is gevestigd en niet is vastgesteld dat de betrokkene dergelijke banden in een ander land heeft, moet de tegenpartij, opdat de motivering van het uitzettingsvonnis als toereikend kan worden beschouwd, uitvoerig uiteenzetten hoe zij de belangenafweging vaststelt, rekening houdend met een dwingende maatschappelijke noodzaak die zij moet aantonen tussen het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van lid 2 van het bovengenoemde artikel 8; dit moet met name het geval zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die kunnen wijzen op een re-integratie van de betrokkene in de samenleving binnen zijn land van vestiging ” (CE, Arrest nr. 105.428 van 09.04.2002).

58. DAT het in deze zaak duidelijk is dat de verrichte afweging onevenredig is, aangezien de tenuitvoerlegging van de genomen beslissing noodzakelijkerwijs een scheiding van verzoeker van zijn gezin en meer in het bijzonder van zijn echtgenote en zijn kind met zich mee zou brengen.

59. Dat wat betreft het netwerk van kennis van verzoeker – dat onder het onderdeel „privéleven” van laatstgenoemde valt – het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft verklaard dat de sociaal-economische belangen van een persoon kunnen worden beschouwd als onderdeel van het begrip privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (EHRM, Denisov tegen Oekraïne, 25.09.2018, nr. 76639/11, § 100).

60. In dit arrest ontwikkelt het Hof inderdaad twee benaderingen: de ene (1) is gebaseerd op de motieven van de aangevochten maatregel die inbreuk zou maken op het privéleven van de betrokkene (§§ 103-106) en de andere (2) is gebaseerd op de gevolgen van de aangevochten maatregel indien deze ernstige gevolgen kan hebben voor het privéleven van de betrokkene (§§ 107-109).

61. In het onderhavige geval dient de tweede benadering te worden gevolgd, die kan worden geanalyseerd op basis van drie aspecten die van invloed kunnen zijn:

- De intieme kring
- De mogelijkheid om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen
- De reputatie

62. In dit verband moet worden benadrukt dat het Hof aangeeft dat „aangezien artikel 8 ook het recht beschermt om banden aan te knopen en te onderhouden met medemensen en met de buitenwereld, en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon omvat, moet worden aanvaard dat alle sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven een integraal onderdeel vormen van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8. Ongeacht het al dan niet bestaan van een ‘gezinsleven’ moet de uitzetting van een gevestigde immigrant worden beschouwd als een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. ” (onderstreping van de verzoeker; Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 63).

63. DAT er derhalve geen twijfel over bestaat dat zijn privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij alle beslissingen die hem betreffen, in tegenstelling tot wat door de verwerende partij wordt beweerd.

64. Dat deze elementen zijn aangetoond.

65. DAT de verwerende partij bijgevolg het algemene evenredigheidsbeginsel schendt, aangezien zij de noodzaak van het genoemde besluit niet aantoont, noch aantoont dat zij de betrokken belangen voldoende tegen elkaar heeft afgewogen, terwijl de noodzaakcriteria duidelijk impliceren dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel.

66. DAT de verzoekende partij geen „bedreiging” vormt in de zin van artikel 8, lid 2, van het EVRM, aangezien de verwerende partij niet aantoont dat er sprake is van een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde.

67. Dat immers het enkele feit dat verzoekster een gebedshuis zou bezoeken of contacten zou onderhouden met een door de inlichtingendiensten geïdentificeerde persoon, niet volstaat om ten aanzien van haar het bestaan vast te stellen van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 8, §2 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

68. DAT de bestreden beslissing uitsluitend berust op algemene en niet-geïndividualiseerde overwegingen, ontleend aan een nota van de VSSE, zonder dat er concrete, persoonlijke en objectiverbare elementen zijn aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker zich gewelddadig, geradicaliseerd of bekeringszoekend zou hebben gedragen, of gedrag zou hebben vertoond dat een daadwerkelijke aantasting van de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

69. DAT er geen definitieve strafrechtelijke veroordeling tegen de verzoeker wordt aangevoerd, noch enige betrokkenheid bij gewelddadige feiten, het aanzetten tot haat, terrorisme of concrete extremistische activiteiten.

70. DAT de verwerende partij aldus te werk gaat op basis van associatie en deductie, door het vermeende omgaan met een derde die als „propagandist” wordt voorgesteld, gelijk te stellen aan een persoonlijke aanhang van een extremistische ideologie, zonder aan te tonen in hoeverre het eigen gedrag van de verzoeker op dit moment een concreet gevaar voor de Belgische samenleving zou vormen.

71. DAT een dergelijke, louter hypothetische en stereotiepe motivering niet voldoet aan de eisen van noodzakelijkheid en evenredigheid die worden opgelegd door artikel 8, lid 2, van het EVRM, dat vereist dat elke inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven berust op relevante en toereikende gronden, alsook op het bestaan van een dwingende maatschappelijke behoefte.

72. DAT bovendien de verwerende partij nalaat uit te leggen waarom de belangen in verband met de vermeende handhaving van de openbare orde in deze zaak zwaarder zouden moeten wegen dan het grondrecht van verzoeker op het leiden van een daadwerkelijk gezinsleven met zijn echtgenote en zijn minderjarige kind, die beiden legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

73. DAT de betwiste maatregel nochtans bijzonder ernstige gevolgen heeft, aangezien deze niet alleen leidt tot de onmiddellijke verwijdering van verzoeker, maar ook tot zijn uitsluiting van het Schengengebied voor een periode van tien jaar, waardoor de gezinsband en het belang van het kind op duurzame wijze in het gedrang komen.

74. DAAROM kan niet worden aangenomen dat de betwiste ingreep berust op een adequate afweging van de betrokken belangen, noch dat zij strikt noodzakelijk is in een democratische samenleving.

75. Dit rechtvaardigt dan ook de opschorting met uiterste spoed van het verwijderingsbesluit.”

3.3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het beginsel “audi alteram partem”. Hij stelt als volgt:

“[...] Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

76. Het beginsel van audi alteram partem wordt gedefinieerd als „een algemeen rechtsbeginsel met wetgevende waarde, dat de bestuursinstantie verplicht om de burger in de gelegenheid te stellen zijn opmerkingen te maken over een ernstige, maar niet-bestrafende maatregel die zij ten aanzien van hem overweegt te nemen”¹.

77. Audi alteram partem is op zijn beurt van toepassing telkens wanneer de overheid een besluit dreigt te nemen dat aanzienlijk nadelig is voor degene aan wie het gericht is; met andere woorden, een ingrijpende maatregel.

78. In dit perspectief heeft Audi alteram partem de volgende tweeledige doelstelling: „enerzijds de autoriteit in staat stellen om met volledige kennis van zaken te beslissen en, anderzijds, de burger in staat stellen zijn argumenten naar voren te brengen, gelet op de ernst van de maatregel die genoemde autoriteit jegens hem op het punt staat te nemen”^{2 3}.

79. De voorafgaande hoorzitting is dus in het vreemdelingenrecht, onder impuls van het recht van de Europese Unie⁴, verplicht in een reeks omstandigheden die ongunstig zijn voor de onderdaan van een derde staat buiten de Europese Unie, met name wanneer het gaat om het beëindigen van het verblijf van de betrokkene⁵.

80. De eis die het beginsel audi alteram partem inhoudt, komt als volgt tot uiting:

- De betrokkene moet, aan de hand van de door de overheid te verstrekken informatie, nauwkeurig op de hoogte zijn van de voorgenomen maatregel en van de feiten die deze rechtvaardigen;
- De betrokkene moet toegang hebben tot alle stukken waarop de autoriteit zich wil baseren;
- De betrokkene moet de mogelijkheid hebben om het verslag van de hoorzitting, indien van toepassing, daadwerkelijk te betwisten;
- Uiteindelijk moet de administratieve autoriteit door middel van het genomen besluit aantonen dat zij rekening heeft gehouden met⁶ de door de betrokkene aangevoerde argumenten en opmerkingen.

81. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen het dossier te onderzoeken teneinde

een weloverwogen besluit te nemen en dit op passende wijze te motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59).

[...] Toepassing op de onderhavige zaak

[...] er is niet aangetoond dat verzoekster vooraf nauwkeurig op de hoogte was van de voorgenomen maatregelen

83. Er is geoordeeld dat „het feit dat verzoeker tijdens zijn controle door de politie is gehoord, niet voldoende is om deze vaststelling te weerleggen, aangezien het uit deze controle voortvloeiende administratieve rapport geenszins kan worden gelijkgesteld met een procedure waarin het recht om te worden gehoord is geëerbiedigd, aangezien uit dat document slechts blijkt dat verzoeker in kennis is gesteld van het voornemen van verweerder om hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven en dat hij zijn opmerkingen ter zake op geldige wijze heeft kunnen doen gelden”. (C.C.E., nr. 219.663 van 11 april 2019).

84. De regel dat de adressaat van een beslissing die hem benadeelt, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen te maken voordat deze wordt genomen, heeft tot doel dat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld op zinvolle wijze rekening te houden met alle relevante elementen.

85. Om een doeltreffende bescherming van de betrokken persoon te waarborgen, heeft deze regel met name tot doel dat deze laatste een fout kan corrigeren of elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie kan aanvoeren die ertoe pleiten dat de te nemen beslissing niet wordt genomen of dat deze een bepaalde inhoud heeft [...].

86. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale autoriteit in staat moet stellen de zaak te onderzoeken teneinde een besluit te nemen met volledige kennis van zaken en dit besluit op passende wijze te motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59).

87. In het onderhavige geval heeft de bestreden beslissing nadelige gevolgen voor de belangen van verzoekster. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 opgemerkt dat „volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie het recht om te worden gehoord, alvorens een besluit wordt genomen dat de belangen van de betrokkene nadelig kan beïnvloeden, deel uitmaakt van de rechten van de verdediging die zijn verankerd in een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie ” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punt 34).

88. Gezien het doel van dit algemene rechtsbeginsel moet de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, een grondig onderzoek naar de feiten verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke inlichtingen verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking nemen (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257)”.

WEL is uit de bestreden beslissing gebleken dat de verwerende partij geen concreet, geïndividualiseerd en grondig onderzoek heeft verricht naar de aldus vastgestelde partnerrelatie, maar zich heeft beperkt tot algemene en stereotiepe overwegingen, noch naar de afhankelijkheid ten aanzien van het kind.

DAT deze beoordeling zowel voorbijgaat aan de objectieve elementen van het dossier — daadwerkelijke samenwoning, gemeenschappelijk kind, integratie in de uitgebreide gezinscel — als aan de vaste rechtspraak volgens welke een stabiele en duurzame relatie een beschermd gezinsleven kan vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

DAT de overheid deze elementen niet zonder blijkbare beoordelingsfout terzijde kon schuiven zonder aanvullend onderzoek of een uitvoerige motivering.

89. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de omstandigheden rond het nemen van de bestreden beslissing ons tot de conclusie brengen dat het recht van de verzoekende partij om te worden gehoord, niet is geëerbiedigd.

90. Op basis van het eerste onderdeel van dit middel moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing in strijd is met het beginsel van audi alteram partem, aangezien niet is aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar hoorzitting op de hoogte is gesteld van het doel van de hoorzitting, het gebruik dat van haar antwoorden zou worden gemaakt en het uiteindelijke doel van die hoorzitting.”

3.3.3. In een derde, vierde en vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Hij verstrekt de volgende toelichting bij deze middelen:

“Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht

91. De tegenpartij heeft haar beslissing niet genomen met inachtneming van alle elementen van de zaak en heeft niet met de nodige zorgvuldigheid, nauwkeurigheid en voorzichtigheid geoordeeld.

92. In dit verband heeft een arrest van Uw Raad (arrest nr. 164341 van 18 maart 2016) geoordeeld dat:

„De Raad herinnert eraan dat het beginsel van behoorlijk bestuur met name de verplichting inhoudt om een specifiek en volledig onderzoek van de gegevens van de zaak te verrichten (in die zin, CE, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003 en arrest nr. 190.517 van 16 februari 2009) (...). Uit de lezing van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt echter op enigerlei wijze dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten heeft onderzocht.”

93. De Raad van State oordeelde op zijn beurt dat:

„Wanneer de autoriteit over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, is zij verplicht deze uit te oefenen, hetgeen haar met name verplicht tot een specifiek en volledig onderzoek; (...) Indien haar een dergelijke bevoegdheid wordt toegekend, is het juist de bedoeling dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval (...)” (Raad van State, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003).

94. En de Raad van State voegt hieraan toe dat:

„De zorgvuldigheidsplicht, die deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, verplicht de autoriteit tot een nauwgezet onderzoek van de feiten, tot het verzamelen van de voor de besluitvorming noodzakelijke inlichtingen en tot het in aanmerking nemen van alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing met volledige kennis van zaken kan nemen en na alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van het onderhavige geval redelijkerwijs te hebben beoordeeld”.

95. Bijgevolg is het aan de bestuursinstantie om, alvorens haar beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of had moeten hebben.

96. In dezelfde geest heeft het EHRM de Belgische staat veroordeeld in een zaak die aan het Hof was voorgelegd, met name omdat de Belgische autoriteiten hadden nagelaten de individuele situatie van de verzoeker zorgvuldig en grondig te onderzoeken (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje tegen België - 10486/10 Arrest 20.12.2011).

97. In het onderhavige geval heeft de bestreden beslissing nadelige gevolgen voor de belangen van de verzoeker, in die zin dat hij gedwongen zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst, met een inreisverbod van tien jaar, waardoor hij voor onbepaalde tijd van zijn familie zou worden gescheiden en zijn privé- en gezinsleven zou worden vernietigd.

98. De verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker sinds 2023 op Belgisch grondgebied verblijft, waar zijn gezinsleden aanwezig zijn, zodat hij geen banden meer heeft met het land dat hij meer dan drie jaar geleden heeft verlaten.

99. Er zij op gewezen dat artikel 74/5 van de wet van 15 december 1980 niet voorschrijft dat elke vreemdeling in een onregelmatige situatie systematisch op een bepaalde plaats moet worden vastgehouden, maar slechts de mogelijkheid biedt om een dergelijke vreemdeling vast te houden.

100. Ingevolge het arrest van 21 januari 2014 van het Hof van Cassatie leiden deze bepalingen tot een beperking van de persoonlijke vrijheid en moeten zij derhalve strikt worden uitgelegd. Bijgevolg mag, om een vreemdeling naar de grens terug te brengen, slechts een beroep op detentie worden gedaan wanneer er een vluchtgevaar bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de uitzettingsprocedure ontwijkt of verhindert, waarbij alleen deze twee gevallen in aanmerking komen (zie Cass. (2e kamer), arrest nr. P.14. 0005.N, 21 januari 2014).

101. Dat de mogelijkheid van inbewaringstelling, die volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie beperkt is tot de twee gevallen bedoeld in artikel 7, lid 2, van de wet van 15 december 1980, in deze zaak niet wettelijk gemotiveerd is.

102. De omstandigheden van deze zaak rechtvaardigen geenszins de voortzetting van de hechtenis van verzoekster.

103. Bijgevolg heeft de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

[...] MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSRECHTELIJKE BESLUITEN

[...] Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

104. Het staat vast dat:

„De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de akte, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn.”

de motivering „voldoende moet zijn, dat wil zeggen volledig, nauwkeurig en ondubbelzinnig ” (M. HANOTIAU, „Le Conseil d’Etat, juge de cassation administrative”, in *Le citoyen face à l’administration – Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ?* Luik, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p. 151);

105. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat:

Art. 3. De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de akte, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn.

106. De verplichting tot toetsing van de motivering van een door een bestuursorgaan genomen besluit bestaat uit een dubbele controle:

- De eerste betreft de aanwezigheid in de tekst van het bestuursbesluit van een motivering, in die zin dat de rechtsgrondslag van de beslissing wordt vermeld, evenals de feitelijke elementen die in aanmerking zijn genomen om de genomen beslissing te rechtvaardigen;
- De tweede bestaat erin na te gaan of de overheid, op basis van de elementen waarmee zij rekening heeft gehouden (waarbij zij overigens alle elementen van de zaak in aanmerking moet nemen), een ruimschoots aanvaardbare, relevante en niet-onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de feiten die haar zijn voorgelegd

107. Elk bestuursbesluit moet dus, ter ondersteuning van het administratief dossier, gebaseerd zijn op juiste, relevante en juridisch aanvaardbare motieven die uit het administratief dossier moeten blijken.

108. In dit verband is beslist dat „de rechterlijke toetsing van de motivering van een besluit dat naar de vorm gemotiveerd moet zijn, niet alleen betrekking heeft op het bestaan van een motivering; de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich dienovereenkomstig uit, dat wil zeggen tot de juistheid, de toelaatbaarheid en de relevantie van de gronden ” (CE, 2 juni 2003, nr. 120.10, CE, 5 april 2002, nr. 105.385).

109. Verzoekster wil aantonen dat het in de bovengenoemde en bestreden beslissing aangevoerde middel is geschonden.

[...] Toepassing op het onderhavige geval

110. In de onderhavige zaak lijkt het tegen verzoekster genomen besluit tot vertrek uit het grondgebied met aanhouding met het oog op verwijdering, vergezeld van een inreisverbod van tien jaar, ongepast en voldoet het bijgevolg niet aan de verplichting tot formele motivering, aangezien het berust op juridisch onaanvaardbare en onredelijke gronden.

111. In dit geval is het besluit tegen verzoekster gebaseerd op het feit dat verzoekster een bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

In dit verband „heeft de rechterlijke toetsing van de motivering van een besluit dat naar de vorm gemotiveerd moet zijn, niet alleen betrekking op het bestaan van een motivering; de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich uit tot deze toereikendheid, dat wil zeggen tot de juistheid, de toelaatbaarheid en de relevantie van de gronden”;

Artikel 3 legt derhalve een drievoudige eis vast:

1. De handeling moet de feitelijke en juridische omstandigheden vermelden waarop zij is gebaseerd. De wetgever heeft gewild dat de redenering in haar geheel wordt weergegeven;
2. De motivering moet in de akte – het „instrumentum” – zijn opgenomen. Normaal gesproken kan geen rekening worden gehouden met andere motieven dan deze;
3. De motivering moet toereikend zijn. De wetgever verlangt een duidelijke en nauwkeurige motivering;

112. Een „adequate formele motivering vereist immers een evenredigheidsverhouding tussen het belang en de motivering van het besluit; deze motivering moet gedetailleerder zijn wanneer de bestuursinstantie over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt” (Ibid., blz. 188. In die zin ook: Cass., 15 februari 1999, blz. 205.).

In de omstandigheden van deze zaak heeft de administratie niet voldaan aan het voorschrift van de artikelen 3 en 8, aangezien haar motivering niet voldoende en evenredig is.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing niet uiteengezet hoe de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische echtgenote, hoewel dit uitdrukkelijk werd aangevoerd en gestaafd met concrete feitelijke elementen, zoals het daadwerkelijke samenwonen, het huwelijk en het gemeenschappelijke kind.

DAT de stereotiepe motivering geen individuele afweging maakt tussen enerzijds de legitieme doelstellingen die met het verwijderingsbesluit worden nagestreefd en anderzijds het grondrecht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

DAT de gedwongen scheiding van het paar, in de context van een stabiele en duurzame relatie, van bijzondere ernst zou zijn, temeer daar deze zou worden verlengd door het inreisverbod van tien jaar.

DAT een dergelijke maatregel het belang van het kind en het gezamenlijke levensproject ernstig in het gedrang zou brengen en een onevenredige inbreuk zou vormen op het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

DAT er derhalve sprake is van een gebrek aan formele motivering en van een kennelijke beoordelingsfout.

113. De motivering van de bestreden beslissing berust op een onredelijke beoordeling, aangezien uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat enerzijds rekening is gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster en anderzijds een afweging is gemaakt tussen de beslissing, de gevolgen daarvan en met name de wettelijk mogelijke alternatieven waarover de overheid kon beschikken.

114. De verwerende partij moet, wanneer zij een verzoek ontvangt, blijken geven van een zo grondig mogelijk onderzoek, rekening houdend met de bijzondere situatie van de betrokkene, hetgeen in het onderhavige geval niet het geval is.

115. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij, in plaats van een specifiek en volledig onderzoek van het dossier te verrichten, door gebrek aan zorgvuldigheid en serieuze opvolging een overhaaste beslissing heeft genomen.

In dit stadium dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat „bij het nemen van een besluit tot uitzetting de minister of zijn vertegenwoordiger rekening houdt met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land”.

De Raad van State heeft in arrest nr. 253.942 van 9 juni 2022 geoordeeld dat:

“De autoriteit moet er bij het nemen van een dergelijke maatregel tevens op toezien dat de grondrechten van de betrokken persoon worden geëerbiedigd, zoals voorgeschreven in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980. De verplichting tot formele motivering van een bestuursbesluit vereist dat de feitelijke en juridische gronden waarop het berust, worden uiteengezet. Aangezien de autoriteit bij het vaststellen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied met name rekening moet houden met de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, is het haar taak uit te leggen hoe zij aan de vereisten van het bovengenoemde artikel 74/13 heeft voldaan, waarbij zij met name rekening moet houden met het gezinsleven van de betrokken persoon. [...] Aangezien een bevel tot het verlaten van het grondgebied een eigen juridische reikwijdte heeft die verschilt van die van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verblijf, moet dit bevel specifiek worden gemotiveerd en het feit dat de tegenpartij het in punt 1.11 van dit arrest bedoelde besluit tot niet-ontvankelijkheid van het verblijf heeft gemotiveerd aan de hand van de criteria van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, ontslaat haar niet van de verplichting om het bevel tot het verlaten van het grondgebied te motiveren, gezien de reikwijdte van deze maatregel”.

116. In de onderhavige zaak zet de verwerende partij in de motivering van de beslissing echter niet uiteen „hoe zij heeft voldaan aan de vereisten van artikel 74/13” van de wet van 15 december 1980.

117. Zoals eerder opgemerkt, moet de verweerster, wanneer zij een verzoek ontvangt, een zo grondig mogelijk onderzoek uitvoeren, rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene, hetgeen in deze zaak niet het geval is.

118. De verwerende partij heeft de wet dus onjuist toegepast en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

119. In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat uit het voorgaande volgt dat, hoewel de verwerende partij in bepaalde, in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 omschreven gevallen een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet uitvaardigen aan elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op Belgisch grondgebied bevindt, mag deze verplichting niet worden opgevat als een verplichting die automatisch en onder alle omstandigheden op haar rust. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren, met name die welke verband houden met de schending van de grondrechten die door de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden gewaarborgd, in aanmerking worden genomen, zodat de verwerende partij ter zake niet verstoken is van een zekere beoordelingsbevoegdheid (...) (CE nr. 131.830 van 27 mei 2004 en CE nr. 229.317 van 25 november 2014);

120. In deze zaak wordt de Raad niet verzocht zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij, maar vast te stellen dat niet alle elementen van het dossier zonder adequate motivering in aanmerking zijn genomen.

121. Gezien het voorgaande neemt de verwerende partij een stereotiep, onpersoonlijk besluit waarin geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden die de persoonlijke situatie van de verzoekende partij kenmerken, en blijken de ter ondersteuning van het bestuursbesluit aangevoerde motieven noch toereikend te zijn, noch concreet op haar geval in te gaan.

122. Alle hierboven genoemde elementen tonen voldoende aan dat de bestreden beslissing, naast het ontbreken van een formele motivering, is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout.

123. Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

[...][MIDDEL BETREFFENDE DE KLEURENDE BEOORDELINGSFOUT

[...] Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

124. Verzoekster wil aantonen dat verweerster een fout heeft gemaakt bij de analyse van haar dossier, met name wat betreft de elementen op basis waarvan de bestreden beslissing is beoordeeld en gemotiveerd, en de kwestie van het gevaar voor de openbare orde.

125. Ter herinnering: „om te voldoen aan de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten, moet een besluit op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenering van de opsteller weergeven, zodat de betrokkenen de motivering van de genomen maatregel kunnen kennen en de bevoegde rechterlijke instantie haar toetsing kan uitoefenen, en anderzijds dat de toetsing van de wettigheid die de Raad uitoefent, erin bestaat na te gaan of de bestuursinstantie geen feiten als vaststaand heeft beschouwd die niet uit het bestuursdossier blijken en of zij aan die feiten, in zowel de materiële als de formele motivering van haar besluit, een uitleg heeft gegeven die niet voortvloeit uit een kennelijke beoordelingsfout” (C.E., nr. 101.624, 7 december 2001 en C.E., nr. 147.344, 6 juli 2005.

126. Overigens verduidelijkt en herinnert de jurisprudentie in de zaak Üner, die uw raadsman goed bekend is, aan de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de realiteit van de dreiging en de afweging die moet worden gemaakt.

127. DE criteria die in het arrest Üner worden genoemd, zijn de volgende:

128. De aard en de ernst van het door verzoeker gepleegde strafbare feit: in casu zou de heer in kwestie niet veroordeeld zijn.

129. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waarnaar hij moet worden uitgezet: de verzoeker verblijft al meer dan 3 jaar in BELGIË!

130. De gezinssituatie van de verzoeker, en met name, in voorkomend geval, zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op de daadwerkelijke bestaan van een gezinsleven binnen een koppel, zonder het gemeenschappelijke minderjarige kind te vergeten.

131. De ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot/het gezin te maken kan krijgen in het land waarnaar de verzoeker moet worden uitgezet: dit is in dit geval bijzonder belangrijk, aangezien de echtgenote van de verzoeker en hun minderjarige kind een verblijfsrecht in België hebben en daar al hun persoonlijke, familiale, sociale en administratieve banden hebben.

132. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: de verzoeker heeft zijn leven in BELGIË opgebouwd. Daarentegen onderhoudt hij geen banden meer met zijn land van herkomst.

133. HOEWEL het gewicht dat aan sommige van deze criteria moet worden toegekend, moet worden gerelativeerd, zoals in het arrest Maslov wordt gesteld (met name wat betreft het huwelijk, de gevolgen van de terugkeer van de echtgenote naar het land van herkomst en de gevolgen van de terugkeer van toekomstige kinderen naar het land van herkomst), moet toch worden vastgesteld dat deze reeks criteria in het geval van verzoeker bijzonder nuttig is om vast te stellen dat er een aanzienlijk risico bestaat op schending van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de andere bepalingen die in dit onderdeel van het middel worden aangevoerd.

134. In ieder geval heeft dit criterium betrekking op misdrijven van uiterst ernstige aard (HvJ-EU, arrest Tsakouridis tegen Land Baden-Württemberg, C-145/09, EU:C:2010:708; HvJ-EU, arrest P.I. tegen Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, EU:C:2012:300; CCE, arrest nr. 248.144 van 26 januari 2021 en a contrario CCE, arrest 169.089 van 6 juni 2016).

[...] Toepassing op het onderhavige geval

135. Het bestreden besluit lijkt op een kennelijke beoordelingsfout te berusten, aangezien het niet op een contradictoire procedure is gebaseerd.

136. Zoals eerder opgemerkt, verblijft verzoekster immers al meer dan drie jaar op het grondgebied en leidt zij daar een privé- en gezinsleven met haar familie.

137. De in de beslissing aangevoerde motieven zijn vaag en algemeen. Zij maken het niet mogelijk de individuele situatie van de verzoeker grondig te beoordelen, noch de relevantie van de elementen waarop het bevel tot het verlaten van het grondgebied, vergezeld van een inreisverbod van tien jaar, is gebaseerd. Het beginsel van motivering van administratieve beslissingen wordt aldus geschonden.

138. Het besluit lijkt te zijn gebaseerd op veronderstellingen en generalisaties, in plaats van op een individuele analyse van de situatie van verzoekster. Het recht op een individuele beoordeling van elke aanvraag, dat door de wetgeving wordt gewaarborgd, wordt aldus geschonden.

139. Meer in het bijzonder moet, wat betreft de kwestie van het vermeende gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beoordeling hoofdzakelijk baseert op een nota van de VSSE waarin melding wordt gemaakt van omgang met en een vermeende ideologische verwantschap met personen die worden voorgesteld als verbonden met de salafistische beweging, zonder dat enig concreet, persoonlijk en objectief bewijs is dat het bestaan van gedrag bij de verzoeker aantoont dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

140. DAT de bestreden beslissing geen melding maakt van enige definitieve strafrechtelijke veroordeling, noch van enig concreet feit van geweld, bekering, aanzetting tot haat of deelname aan extremistische activiteiten die persoonlijk aan verzoeker kunnen worden toegeschreven.

141. DAT de verwerende partij aldus handelt op basis van analogie en vermoeden, door uit louter vermeende omgang een gevaar voor de openbare orde af te leiden, zonder aan te tonen in hoeverre het eigen gedrag van verzoeker een actueel en concreet gevaar zou vormen.

142. Het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt onevenredig in het licht van de gegevens in het dossier. De aangevoerde motieven rechtvaardigen geen maatregel die zo restrictief is als de weigering van toegang tot het grondgebied, gezien de ontbering en de schade die dit voor de verzoeker met zich meebrengt.

143. De beslissing berust op een restrictieve en onjuiste interpretatie van het bewijsmateriaal. De overheid heeft uitsluitend de elementen in aanmerking genomen die haar beoordeling ondersteunden, en heeft in het de elementen terzijde geschoven die deze analyse zouden kunnen nuanceren. Deze beoordelingsmethode is in strijd met de vereisten van een eerlijke procedure.

144. Het middel is derhalve gegrond

[...] MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN REDELIJKHEID EN VERHOUDSVORMIGHEID

[...] Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

145. „Het redelijkheidsbeginsel verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een autoriteit: in het geval van een gebonden bevoegdheid is alleen de door de rechtsregel voorgeschreven beslissing rechtmatig, terwijl in het geval van een discretionaire bevoegdheid de overheid over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om tussen verschillende beslissingen te kiezen. Deze vrijheid kan, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, soms ruimer en soms beperkter zijn, maar hoe dan ook blijft zij altijd binnen de grenzen van het redelijke. Een overheidsinstantie die haar beoordelingsbevoegdheid gebruikt door de grenzen van het redelijke te overschrijden, schendt het redelijkheidsbeginsel. “Iedereen die over een beoordelingsmarge beschikt, heeft echter in principe de mogelijkheid om verschillende conclusies te trekken die zich elk binnen deze marge bevinden en die bijgevolg geen blijk geven van willekeur en onredelijkheid”. C.E. (9e kamer) nr. 225.271, 28 oktober 2013

146. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante motieven, maar er een kennelijke onevenredigheid bestaat tussen deze motieven en de inhoud van de beslissing”.

[...] Toepassing op het onderhavige geval

147. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante gronden, maar er een duidelijke onevenredigheid bestaat tussen deze gronden en de inhoud van de beslissing”.

148. De schending van het redelijkheidsbeginsel vloeit in de onderhavige zaak voort uit de kennelijke onevenredigheid tussen de genomen beslissing, de ter zake toepasselijke regels en de inhoud van de motivering.

149. Het besluit van de overheid dient te zijn gebaseerd op ernstige en objectieve gronden. Het schendt het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, aangezien het uitsluitend is gebaseerd op feiten die slechts een persoonlijke beoordeling van de verwerende partij vormen, waarbij deze geen rekening heeft gehouden met de werkelijke en actuele situatie van de verzoekende partij.

In de beslissing wordt niet vermeld dat een andere maatregel tegen de verzoeker is overwogen, en dus ook niet dat hij in hechtenis is gehouden met het oog op zijn uitzetting.

In casu vermeldt de bestreden beslissing niet dat het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 7, lid 3, van de wet van 15 december 1980 is getoetst, en vermeldt zij derhalve evenmin waarom het noodzakelijk was om inhechtenisneming toe te passen in plaats van andere, minder dwingende maatregelen.

150. Hierdoor zijn het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel door de verweerder niet in acht genomen.”

3.3.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Verzoeker wijst hoofdzakelijk op een gezinsleven met zijn echtgenote, die sinds haar kindertijd in België verblijft, en hun gemeenschappelijke kind geboren in 2024. Hij houdt in de loop van zijn middelen voor dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit zou hebben, maar dit vindt geen enkele steun in de voorliggende stukken. De door verzoeker zelf voor zijn echtgenote en dochtertje gevoegde geldige Belgische verblijfstitels vermelden ook dat zij de Russische nationaliteit hebben.

Dit gezinsleven wordt op zich niet betwist.

Wat de toetsing van dit gezinsleven aan artikel 8 van het EVRM betreft, wordt er op gewezen dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Zijn situatie is aldus niet deze van een gevestigde vreemdeling, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak die handelt over gevestigde vreemdelingen. Voor de beoordeling van zijn situatie moet eerder worden gekeken naar de rechtspraak van het EHRM inzake immigratiezaken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden overgegaan tot een belangenafweging en 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, kan er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de voorliggende zaak ligt een beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens voor, anders gezegd een beslissing tot verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst, de Russische Federatie, in uitvoering van het eerder genomen terugkeerbesluit van 25 februari 2026. De bestreden verwijderingsbeslissing betreft aldus het sluitstuk van de terugkeerprocedure die aanving met dit terugkeerbesluit en moet zo ook samen worden bekeken met dit terugkeerbesluit.

In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker het terugkeerbesluit van 25 februari 2026 niet in rechte heeft aangevochten, zodat het voorkomt dat dit intussen definitief in het rechtsverkeer is. In dit terugkeerbesluit werd verzoekers illegale verblijf reeds vastgesteld en werd hem reeds opgedragen om het Belgische en Schengengrondgebied te verlaten. Hierbij vond ook al een beoordeling plaats van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Verweerder hield er rekening mee dat verzoeker wettelijk is gehuwd met een legaal in België verblijvende persoon en dat zij samen een minderjarig kind hebben. Inzake dit gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind oordeelde hij als volgt: *"Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben."*

Ook in de op 25 februari 2026, voorafgaand aan voormeld terugkeerbesluit, genomen beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd

verklaard, werd trouwens reeds uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers gezinsleven en het hoger belang van zijn kind niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat hij deze aanvraag indient in België, in plaats van bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische diplomatieke post. Hierbij werd verzoeker er ook op gewezen dat voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de aanvraag in beginsel evenzeer moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Inzake het hoger belang van het kind werd gewezen op het volgende:

“Wat het hoger belang van zijn dochter betreft, dienen we op te merken dat zij over onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt waardoor zij haar leven in België gewoon verder kan zetten. Het zijn haar ouders die kunnen kiezen wat zij in het beste belang van hun dochter achten, een gezamenlijke (tijdelijke) terugkeer naar Rusland of een tijdelijke scheiding in afwachting dat betrokkene naar België kan terugkeren. Bovendien merken we op dat de dochter van betrokkene nog zeer jong is, met name één jaar en de leerplichtige leeftijd dus nog (lang) niet bereikt heeft en dat zij ook nog te jong is voor het kleuteronderwijs. Aangezien haar beide ouders de Russische nationaliteit hebben, haar vader geboren en getogen is in Rusland en aangezien haar moeder, ondanks haar verblijf in België vanaf zesjarige leeftijd, terugkeerde naar Rusland om er op 16.10.2021 te huwen met een Russische onderdaan, mag aangenomen worden dat het kind minstens tot op zekere hoogte vertrouwd is met de Russische taal en cultuur. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt alvast niet dat zijn dochter hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwde, die bij een (tijdelijke) terugkeer naar Rusland verbroken zouden worden, wat ook logisch is gezien haar leeftijd. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van de geboorteakte van zijn dochter. Betrokkene toont aldus niet aan op welke manier het hoger belang van zijn dochter eventueel geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar Rusland. We benadrukken nogmaals dat het de ouders zelf zijn die kunnen kiezen wat het beste is in het belang van hun kind: een gezamenlijke (tijdelijke) terugkeer naar Rusland of een tijdelijke scheiding in afwachting dat haar vader naar België kan terugkeren. Het hoger belang van het kind wordt aldus niet geschonden.”

Inzake het gezinsleven werd de volgende belangenafweging gemaakt:

“Echter, na een grondige afweging van alle elementen in het administratief dossier van betrokkene stellen we vast dat er in casu geen sprake is van een disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene. Allereerst stellen we vast dat betrokkene de Belgische overheid hier confronteert met een gezinsleven dat willen en wetens volledig uitgebouwd werd tijdens een bijzonder precair verblijf. Betrokkene treedt in het huwelijk te Dagestan op 16.10.2021 met een verblijfsgerechtigde Russische onderdane. Betrokkene kiest er echter voor om niet de geijkte procedure van een visumaanvraag type D te volgen maar kiest ervoor om een visumaanvraag type C in te dienen bij de Italiaanse vertegenwoordiging, aanvraag die wordt goedgekeurd en waarmee hij op 01.01.2023 naar België reist. Op 10.02.2023 dient hij hier een asielaanvraag in, die negatief wordt afgesloten op 01.04.2025. Op 10.07.2024 wordt zijn dochter geboren. Betrokkene stelt de Belgische overheid door deze gang van zaken voor een fait accompli. Dit houdt echter niet in dat de Belgische overheid als gevolg daarvan verplicht is om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101, RVV arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Betrokkene heeft zich aldus niet aan de vreemdelingenwet gehouden en heeft bewust de keuze gemaakt om een gezinsleven uit te bouwen in bijzonder precair verblijf.

We stellen verder vast dat er in hoofde van betrokkene geen buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar Rusland bijzonder moeilijk zouden maken. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij, buiten zijn kerngezin, banden ontwikkelde met België die een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om, eventueel, het gezinsleven tijdelijk verder te zetten in Rusland. Zijn echtgenote is geboren in Rusland en beschikt over de Russische nationaliteit, hoewel zij reeds op zesjarige leeftijd (in 2006) naar België kwam. Echter, zij keerde in 2021 probleemloos terug naar Rusland om er het huwelijk te treden met betrokkene, wat wijst op het bestaan van hechte banden met Rusland ondanks haar verblijf in België sinds 2006. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er hinderpalen bestaan voor zijn echtgenote om tijdelijk terug te keren naar Rusland. Hun dochter is nog zeer jong, met name één jaar oud. Aangezien haar vader geboren en getogen is in Rusland en haar moeder in 2021 terugkeerde naar Rusland om er te huwen met een Russische onderdaan mag aangenomen worden dat het kind minstens tot op zekere hoogte vertrouwd is met de Russische taal en cultuur. Ook het feit dat de ouders en broers van zijn echtgenote over verblijfsrecht beschikken, vormt geen hinderpaal voor het (tijdelijk) verderzetten van het gezinsleven in Rusland. Zij kunnen contact houden via periodieke reizen en via moderne communicatiemiddelen. We benadrukken nogmaals dat betrokkenen zelf kunnen kiezen welk scenario zij verkiezen: een gezamenlijke (tijdelijke) terugkeer naar Rusland of een tijdelijke scheiding in afwachting dat betrokkene naar België kan terugkeren. Uit de voorgaande belangenafweging blijkt aldus dat

wij niet gehouden zijn aan de positieve verplichting om de ontwikkeling van het gezinsleven op het Belgische grondgebied mogelijk te maken.”

Voorafgaand aan en in het kader van de terugkeerprocedure werd dus reeds uitvoerig rekening gehouden met verzoekers gezinsleven met zijn Russische echtgenote en hun gemeenschappelijke kind alsook met het hoger belang van dit kind. Waar de bestreden verwijderingsbeslissing het sluitstuk is van de terugkeerprocedure, geldt de in het terugkeerbesluit van 25 februari 2026 doorgevoerde beoordeling en belangenafweging in het licht van het gezinsleven en het hoger belang van het kind ook voor wat betreft deze bestreden beslissing. Al komt het verweerder wel toe om, zeker indien tussen het nemen van het terugkeerbesluit en de verwijderingsbeslissing langere tijd is verstreken en/of er sprake is van gewijzigde omstandigheden, een geactualiseerde beoordeling hieromtrent door te voeren.

Zoals reeds werd gesteld, ging verzoeker niet in beroep tegen het terugkeerbesluit van 25 februari 2026. Hij gaf aldus niet aan dat hij niet akkoord kon gaan met de in dit besluit doorgevoerde beoordeling en belangenafweging inzake zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven met zijn echtgenote en kind en het hoger belang van dit kind.

Met zijn huidige kritiek geeft verzoeker in wezen alsnog aan deze eerder in het terugkeerbesluit van 25 februari 2026 doorgevoerde beoordeling en belangenafweging te betwisten. Zo betoogt hij dat zijn terugkeer of verwijdering er op zou neerkomen dat zijn kind wordt beroofd van een dagelijkse relatie met zijn vader en dit op een leeftijd waarop de aanwezigheid van de ouders bepalend is. Hij wijst op de artikelen 9 en 18 van het IVRK en betoogt dat hieruit het belang voor zijn kind blijkt om door zijn vader te worden opgevoed. Hij wijst nog op een emotionele en materiële afhankelijkheid tussen hem en zijn echtgenote en het gegeven dat zijn echtgenote haar levensregeling hieraan heeft aangepast, zonder dit evenwel nader toe te lichten. Hij stelt intussen al drie jaar in België een gezinsleven te leiden. Hiermee is volgens hem onvoldoende rekening gehouden en nog volgens hem is sprake van een onevenredige belangenafweging.

In het terugkeerbesluit van 25 februari 2026 werd er evenwel reeds op gewezen dat niet blijkt dat het kennelijk onredelijk is dat verzoeker, die in illegaal verblijf is, actueel het Belgische en Schengengrondgebied dient te verlaten om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij, indien hij dat wenst, vanuit het land van herkomst de nodige stappen dient te ondernemen wat de gezinshereniging betreft. Verweerder stelde dat verzoeker hooguit tijdelijk wordt gescheiden van zijn gezinsleden, waarbij in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Verzoeker betwistte deze beoordeling niet, net zomin als dat hij trouwens de beoordeling in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betwistte dat hij de Belgische overheid voor een voldongen feit wenst te plaatsen door zich niet aan de vreemdelingenreglementering te houden en door bewust de keuze te maken om een gezinsleven uit te bouwen in bijzonder precair verblijf en dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om, eventueel, het gezinsleven tijdelijk verder te zetten in Rusland, ook niet vanuit het belang van het kind. Zoals reeds werd aangegeven, ging verzoeker niet in beroep tegen deze beslissingen, waardoor deze definitief in het rechtsverkeer zijn.

De Raad stelt bovendien vast dat noch sprake is van een lang tijdsverloop tussen de terugkeer- en de verwijderingsbeslissing noch sprake is van een gewijzigde situatie op gezinsvlak sinds het terugkeerbesluit die maakt dat de eerdere beoordelingen inzake verzoekers recht op eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van dit kind niet langer onverkort kunnen gelden. In het licht van deze vaststellingen is de voormelde door verzoeker naar voor gebrachte kritiek in wezen te beschouwen als een laattijdige kritiek op de beoordeling in het terugkeerbesluit van 25 februari 2026.

In geen geval slaagt verzoeker erin om argumenten naar voor te brengen die maken dat de eerdere beoordeling niet kan standhouden. Indien verzoeker en zijn echtgenote het van belang achten dat hij dagdagelijks bij zijn kind aanwezig is, staat het – zoals werd vastgesteld – de echtgenote en haar kind vrij verzoeker te volgens naar de Russische Federatie, waarvan zij allen de nationaliteit hebben, in afwachting van eventuele stappen en/of procedures opdat alsnog toelating wordt gegeven om het gezinsleven verder in België te leiden. Verzoeker betoogt thans dan wel dat zijn echtgenote en kind verblijfsrecht hebben in België en hier al hun persoonlijke, familiale, sociale en administratieve banden hebben, zonder dit laatste echter te concretiseren en noemenswaardige hinderpalen naar voor te brengen die maken dat zij zouden zijn verhinderd om, al dan niet tijdelijk, samen met verzoeker te verblijven in de Russische Federatie. Niets wijst er aldus ook op dat het kind niet mede door zijn vader kan worden opgevoed of dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijkerwijze tot een scheiding tussen de gezinsleden moet leiden, dit nog los van de vaststelling dat een afhankelijkheidsrelatie van de echtgenote ten opzichte van verzoeker niet concreet wordt aangetoond.

De voormelde beoordeling volstaat bovendien reeds om te besluiten dat verzoeker in geen geval aannemelijk maakt dat zijn nakende verwijdering naar zijn land van herkomst disproportioneel ingrijpt in zijn gezinsleven of neerkomt om een miskenning van het hoger belang van het kind.

In de bestreden beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens wijst verweerder nog op een bijkomende redengeving om te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, waar hij vaststelt dat *"betrokkene volgens een nota van de Veiligheid van de Staat (VSSE) bekend staat om zijn strikte naleving van een salafistische vorm van de Islam en gekend is als een regelmatige bezoeker van één van de belangrijkste verspreiders en propagandisten van de salafistische vorm van de Islam in de Luikse regio in België en dit sinds 2024. Uit de nota van de VSSE blijkt eveneens dat hij assisteert bij het vrijdaggebed van deze propagandist, die bij het OCAD ingeschaald wordt met een dreiging niveau 2 als 'haatpropagandist' omwille van het verspreiden van de ideologie van het salafistische jihadisme. De VSSE besluit bijgevolg haar nota met de vaststelling dat betrokkene een salafistische ideologie aanhangt en dat hij op regelmatige basis een van de belangrijkste propagandisten in België bezoekt. Bijgevolg hangt betrokkene een extremistische ideologie aan en staat het voor de VSSE vast dat betrokkene een risico vormt op het vlak van religieus extremisme. Gelet op deze elementen worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid/openbare orde."* Zoals reeds werd gesteld, volstaan de hierboven gedane vaststellingen reeds opdat wordt besloten dat de nakende verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst niet disproportioneel ingrijpt in zijn gezinsleven of neerkomt op een miskennis van het hoger belang van het kind. Het is aldus in de huidige procedure niet noodzakelijk om in te gaan op verzoekers kritiek waarbij hij niet zozeer de gedane vaststellingen van de VSSE betwist, maar wel dat hieruit volgt dat hij een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie, toont verzoeker niet aan dat het thans voorliggende verwijderingsbesluit disproportioneel ingrijpt in zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven of het hoger belang van het kind, of dat zijn gezinsbelangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Ten overvloede wijst de Raad er trouwens op dat het Hof van Beroep van Luik in zijn arrest van 21 mei 2026 met betrekking tot de vasthouding reeds oordeelde als volgt : *"En l'espèce, la cour considère que par sa décision actuellement contestée, l'Etat belge a pu raisonnablement estimer que le comportement d'[A. O.] constituait une menace pour l'ordre public au vu de la note reçue le 9 septembre 2025 de la Sûreté de l'Etat indiquant que le requérant est connu pour son adhésion stricte à une forme salafiste de l'islam, qu'il est connu de ce service comme visiteur régulier de l'un des principaux diffuseurs et propagandiste de la forme salafiste de l'islam dans la région liégeoise, et ce depuis 2024. Selon la Sûreté de l'Etat, le requérant assiste à la prière du vendredi de ce propagandiste, qui est classé par l'OCAM au niveau 2 de menace en tant que "propagandiste de haine" en raison de la diffusion de l'idéologie du djihadisme salafiste et il représente un risque en matière d'extrémisme religieux. Ces éléments ont permis à l'Office des étrangers de constater que le requérant constitue dès lors une menace actuelle et réelle pour la sécurité nationale."*

In zoverre verzoeker wijst op het hem intussen opgelegde inreisverbod voor tien jaar, merkt de Raad nog op dat deze beslissing niet het voorwerp is van de huidige vordering. Verzoeker heeft de mogelijkheid dit inreisverbod in rechte aan te vechten en kan de uitkomst van deze procedure in zijn land van herkomst afwachten. De toetsing of dit inreisverbod verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM dient in het kader van deze beroepsprocedure plaats te vinden.

Verzoeker maakt nog gewag van een privéleven dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven in België. Hij stelt zo dat intussen het grootste deel van zijn sociale en emotionele banden zich in België bevindt en hij hier een netwerk van kennissen heeft. Hij legt echter in de huidige procedure geen enkel begin van bewijs voor van duurzame sociale, economische of culturele banden met België die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Al zeker toont hij in dit verband niet aan dat de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden voorliggen om een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven te kunnen vaststellen in de situatie van een vreemdeling die niet eerder werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. De Raad volgt verzoeker ook niet dat uit het gegeven dat hij intussen reeds meer dan drie jaar in België verblijft per definitie zou volgen dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Integendeel is de Raad van oordeel dat een loutere afwezigheid van drie jaar uit het land van herkomst voor een man die is geboren en getogen in dit land en er steeds heeft verbleven, in beginsel niet van aard is dat hij hierdoor alle banden met zijn land van herkomst zou hebben verloren. Verzoeker brengt alleszins geen concrete aanwijzingen naar voor dat zijn situatie hierop een uitzondering zou vormen.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.6. De Raad herinnert er verder aan dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, nu geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Een schending van deze bepaling kan niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM/artikel 47 van het EU-Handvest, betoogt verzoeker dat zijn verwijdering naar zijn land van herkomst zou maken dat hij niet langer de mogelijkheid heeft om zijn argumenten naar voor te brengen om de nietigverklaring te verkrijgen van het *“bevel tot het verlaten van het grondgebied met een besluit tot terugleiding naar de grens”*.

De Raad herinnert er allereerst aan dat verzoeker het terugkeerbesluit van 25 februari 2026 niet binnen de beroepstermijn heeft aangevochten. Dit is aldus reeds definitief in het rechtsverkeer. Wat de betreden verwijderingsbeslissing betreft, heeft verzoeker gebruik kunnen maken van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad een daadwerkelijke rechtsbescherming biedt (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Verzoeker betoogt nog dat zijn verwijdering van het grondgebied hem zou *‘scheiden’* van zijn raadsman en dit zijn verdediging van rechten voor de Belgische rechtbanken in gevaar zou brengen. Hij toont echter niet aan dat hij vanuit zijn land van herkomst niet in nauw contact kan blijven met zijn advocaat, via de moderne communicatiemiddelen en eventueel via zijn echtgenote in België, en hij zich dus in het kader van zijn eventuele verdere procedures om terug te kunnen keren naar België niet nuttig kan laten vertegenwoordigen of bijstaan door zijn advocaat.

Dat verzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM/artikel 47 van het Handvest zou worden ontzegd, kan niet worden gevolgd.

3.3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden verwijderingsbeslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert ook dat deze noch stereotiep noch onpersoonlijk is en dat hierin formeel is gemotiveerd in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt om zich op nuttige wijze in rechte tegen de genomen beslissing te verdedigen en in die zin niet afdoende is. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. *Prima facie* blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.9. Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout en hij een inhoudelijke kritiek ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden verwijderingsbeslissing, wordt zijn kritiek beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel, wordt daarnaast slechts geschonden wanneer het oordeel van het bestuur tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens is genomen in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerder steunt de bestreden beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens enerzijds op de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een reëel en actueel risico op onderduiken bestaat en anderzijds op de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Het risico op onderduiken wordt onderbouwd aan de hand van de relevante, in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet opgenomen, criteria om een dergelijk risico vast te stellen. Verzoeker geeft niet aan dit vastgestelde risico op onderduiken te betwisten. Dit motief van de bestreden beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens blijft aldus overeind.

Verzoeker betwist enkel het motief dat hij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens wordt echter reeds afdoende gesteund door het vastgestelde risico op onderduiken. De eventuele gegrondheid van de kritiek tegen het tweede motief ter zake, met name dat er in hoofde van verzoeker een gevaar bestaat voor de openbare orde en nationale veiligheid, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Een onderzoek van verzoekers kritiek op de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid dringt zich bijgevolg andermaal niet op.

Verzoeker wijst verder andermaal op zijn verblijf in België sinds 2023, op zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind en op het ontbreken van banden met het land van herkomst. Hij stelt dat hij voor onbepaalde tijd van zijn gezin wordt gescheiden en dat zijn privé- en gezinsleven zou worden vernietigd. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat verzoekers gezinsleven in België sinds 2023 en het hoger belang van zijn kind wel degelijk in rekening zijn gebracht in het kader van de terugkeerprocedure en verzoeker toont niet aan dat enig aspect over het hoofd is gezien of de beoordeling en belangenafweging kennelijk onredelijk zijn. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst niet hoeft te betekenen dat het gezinsleven wordt verbroken of hij noodzakelijk wordt gescheiden van zijn gezinsleden. Nog werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België en dat niet kan worden aangenomen dat de banden met het land van herkomst teloor zouden zijn gegaan. Bovendien werd er al op gewezen dat het inreisverbod niet het voorwerp is van de huidige procedure en door verzoeker in de gewone procedure voor de Raad kan worden aangevochten en dat de beoordeling inzake het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, althans wat de verwijdering van verzoeker betreft, slechts een bijkomend motief betreft en zelfs zonder dit motief de verwijdering is gerechtvaardigd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker nog een kritiek ontwikkelt op de vasthoudingsmaatregel herhaalt de Raad dat hij ter zake geen rechtsmacht heeft, zodat deze kritiek niet ontvankelijk is.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.10. Verzoeker kan op het eerste gezicht evenmin met goed gevolg een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren. Uit wat voorafgaat blijkt immers zeer duidelijk dat verweerder in het kader van de terugkeer- en verwijderingsprocedure rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven en het hoger belang van het kind. Hij ging ook na of verzoeker medische problemen heeft die zijn terugkeer en verwijdering naar zijn land van herkomst kunnen verhinderen, maar stelde vast dat hiervan geen sprake is.

3.3.11. Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ

22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht wel pas leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie onder meer HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38).

Het algemeen beginsel van het hoorrecht binnen het Belgische recht kent dezelfde invulling als het hoorrecht zoals gewaarborgd door het Europees recht (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: “*le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union*”).

Zelfs voor zover enige onregelmatigheid op het vlak van het hoorrecht zou moeten worden aangenomen, is de Raad in alle geval van oordeel dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij nog dienstige gegevens had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. In dit verband wijst verzoeker op zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kind in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit wat voorafgaat, blijkt evenwel dat dit gezinsleven in het kader van de terugkeerprocedure in rekening is gebracht. Verzoeker brengt geen enkel element inzake dit gezinsleven naar voor dat onterecht over het hoofd zou zijn gezien en dat een andere afloop van de procedure tot gevolg kon hebben.

Een schending van het hoorrecht blijkt prima facie niet.

3.3.12. Verzoeker maakt geen ernstig middel aannemelijk. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarde van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet om tot de schorsing te kunnen overgaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

N. VERBRUGGHE

I. CORNELIS